

[Aksel Larsen.]

viste sig umuligt at faa den afsat blot til Priser, der kunde dække Transportomkostningerne. Det endte med, at disse Fisk, som jo ikke i Længden var tjenlige hverken til Salg eller til Menneskeføde, af københavnske Fiskere maatte sejles ud i Øresund og kastes ud i Kloakken, for hvilket Arbejde Fiskerne i Korsør maatte betale. De havde fanget Fiskene, bekostet Transporten til København og maatte ogsaa betale kontant for Ødelæggelsen af Fisken. Det er ikke gjort med at le ad det, for det er det allerbedste Bevis paa, at den Samfundsordning, der muliggør noget slikt, ikke duer, at den er raadden, at den vil gaa i Stykker inden saa forfærdelig mange Aar.

Vi har været vant til herhjemme at faa serveret store Historier — og de er rigtige — om de forfærdelige Forhold i Amerika, hvor Hveden bliver fodret op under Lokomotiverne, og i Brasilien, hvor Kaffen bliver kastet i Havet o. s. v., fordi det ikke kan betale sig at transportere disse Produkter til det hungrende Europa. Men vi befinder os her i Danmark, og Landbrugs- og Fiskeriprodukterne kan ikke transporteres til Byerne eller afsættes dér, fordi det er for dyrt, men maa tilintetgøres, samtidig med at Byernes Arbejderbefolkning lider Nød, lider Sult. Og her kan jeg igen paaberaabe mig et Sandhedsvidne, som vel har Chance for at blive anerkendt i denne Sal, nemlig det samme ærede Medlem Hr. Christiani, som selv stod op her og citerede Kommune-læge Kjer-Petersen, og som maa antages at have sagt god for Hr. Kjer-Petersens Udtalelser, gaaende ud paa, at Børnene i Arbejderkvartererne dør mellem Hænderne paa os.

Det turde være indlysende, at der findes kun een Opgave for Arbejderne, og det er hurtigst muligt at bringe saadanne Samfundstilstande til Ophør, og det gælder ikke blot Arbejderne, men hele den arbejdende Befolkning i By som paa Land, i Industri, i Landbrug, i Fiskeri o. s. v., som lider under disse Tilstande og derfor kun er interesserede i een Ting: deres Afløsning. Og det sker nu en Gang ikke ved en Afstemning i et Folketing, som godkender alle disse Misforhold, som intet foretager sig og for øvrigt intet kan foretage sig for at ændre det, til Trods for egne Paastande, af den simple Grund, at her er der Tale om Kapitalismens indre Love og indre Mod-sætninger, og de kan ikke overvindes paa nogen anden Maade end gennem den proletariske Revolution.

Det er det, vi kalder Anarkiet i det ka-

pitalistiske Samfund, og man kan, saa meget man vil, navnlig fra Socialdemokratiets Side, tale om Muligheden for at bringe Plan og System ind i Kapitalismen, Planøkonomi og Privatkapitalisme er Modsetninger, som ikke forenes og ikke kan forenes. Planøkonomi er kun mulig, naar der regeres efter socialistiske Principper, saaledes som der gøres i Sovjetunionen, hvor man derfor ikke kender til Kriser af den Slags, vi har i Danmark, i Tyskland og andre Dele af den kapitalistiske Verden, men hvor man arbejder planmæssigt paa at udvikle Produktionen under Hensyntagen til Befolkningens Behov og paa den Maade højne saavel den materielle som den kulturelle Levestandard.

Det er Problemer, som ikke vil blive løst af det danske Folketing eller den danske Rigsdag, men som vil blive løst af Arbejderklassen. Det første Middel til at løse den hedder den proletariske Revolution. Det er det, det kommunistiske Parti har sat sig i Spidsen for, det, som det har som sin historiske Opgave.

Blandt de Spørgsmaal, der har været berørt under Debatten her, har ogsaa været det snart sagnagtigt berømte Regeringsprogram til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Socialministeren erklærer, at det skam ikke er noget nyt, at det er uforskammet at skyde ham og Regeringen i Skoene, at den først har fundet paa det efter Folketingsvalget, efter at der er kommet Kommunisten ind i Folketinget, og han henviser i denne Forbindelse til en Tale, der skal være holdt den 1. Maj, og som vi har ikke mishandlet, men behandlet i Arbejderbladet.

Den Tale erindrer vi saa udmærket. Der var overhovedet ikke her Tale om dette Program, der var væsentlig Tale om, at man maatte søge at løse Krisens Problemer, maatte søge at bekæmpe Arbejdsløsheden paa den Maade, at Arbejderne selv overtog Byrderne, saa at man fordelte det forhaandenværende Arbejde og de forhaandenværende Lønninger paa nogle flere Hænder. Hvis det er det, der skjuler sig bag Regeringens nye, storstilede Program — det kommer nu ikke synderligt til Udtryk i det —, skal jeg villigt erkende, at det ikke er nogen ny Opfindelse, og at det ikke er Valget, som faar Regeringen til at fremsætte det. Men saa bliver Problemet et ganske andet, og saa bliver Diskussionsgrundlaget ogsaa et andet.

Hvis dette Program allerede blev behandlet i Ministeriet for flere Maaneder siden, hvorledes er det saa muligt, at det ikke foreligger her i Dag i Form af konkrete